

Σ' ένα μποτιλιάρισμα...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η πόλη μοιάζει να ξεβάφει καθώς ο ουρανός απ' το πρωί βρέχει νοσταλγίες. Κοιτώ μέσα απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου μου που έχει καθηλωθεί εδώ και ώρα πάνω στην υγρή άσφαλτο. Το μποτιλιάρισμα είναι αρκετά μεγάλο. Είναι όμως και ευκαιρία για περισυλλογή. Σκέφτομαι και παρατηρώ. Άνθρωποι και μηχανές σε ένα ατελείωτο πανηγύρι ακινησίας.

Μετά από αρκετά λεπτά βρίσκομαι πρώτος στο φανάρι. Μπροστά μου υπάρχει μια διάβαση πεζών που μοιάζει να μην χρειάζεται μιας και κανείς δεν τολμά να την διασχίσει.

Οι περαστικοί στέκονται προσεκτικά κάτω από τα μικρά μπαλκονάκια των πολυκατοικιών μιας και η βροχή έχει δυναμώσει...μερικοί κολλούν πάνω στις βιτρίνες των καταστημάτων.

Το φανάρι έχει ανάψει πράσινο, όμως κανείς δεν λέει να κουνηθεί. Τα φανάρια μοιάζουν πιο πολύ με εύθυμα φωτάκια παρά με σημάδια του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Η κίνηση είναι τόσο μεγάλη που κανείς δεν κινείται! Δεν υπάρχει χώρος. Παραμένω λοιπόν μπροστά στην διάβαση. Παραμένω παρατηρώντας το μένος της βροχής. Οι υαλοκαθαριστήρες του αυτοκινήτου δουλεύουν ακατάπαυστα δίνοντας έναν περίεργο και μονότονο ρυθμό σε όλη την κατάσταση που βιώνω.

Αναρωτιέμαι πως θα αντιμετώπιζαν οι άνθρωποι περασμένων εποχών τέτοια

κακοκαιρία. Ποια θα ήταν η συμπεριφορά τους με τέτοια βροχή.

Καθώς λοιπόν αναλογίζομαι όλα αυτά μέσα στους ρυθμούς κορναρισμάτων, η διάβαση των πεζών δεν είναι πλέον μοναχή.

Μία κοπέλα και ένα αγόρι γύρω στα εικοσιπέντε και οι δύο, χέρι χέρι, με αργό βήμα, χωρίς ομπρέλα, διασχίζουν τον δρόμο. Στο διπλανό αυτοκίνητο βρίσκεται μία κυρία γύρω στα εξήντα. Σαστίζει καθώς βλέπει τους δύο νέους να βρέχονται από την αμείλικτη νεροποντή χωρίς να τους νοιάζει. Εκείνοι όμως βρίσκονται σε έναν άλλο κόσμο. Έχει ο ένας τον άλλο και αυτό τους αρκεί. Δεν τους ενοχλεί η βροχή, το κρύο, τα αυτοκίνητα, η βαβούρα του κόσμου. Σαν να μην έχουν αίσθηση για το που βρίσκονται, σαν να βρίσκονται εκεί μόνο για να κρατά το χέρι ο ένας του άλλου. Τα μάτια τους δεν βλέπουν μπροστά, ατενίζουν ο ένας του άλλου. Τόση αγάπη, τόσο έρωτας. Δύο άνθρωποι σαν ένας. Ένα ανδρόγυνο...

Η βροχή τους έχει κάνει μούσκεμα, όμως αυτό είναι μάλλον πολύ μικρό μπροστά σε αυτό που νιώθουν.

Το νεαρό ζευγάρι φτάνει στο απέναντι πεζοδρόμιο και χάνεται για πάντα μέσα στα σοκάκια της πόλης

Εγώ παραμένω καθηλωμένος μέσα στο αυτοκίνητό μου.

«Εάν ο ερωτευμένος άνθρωπος συμπεριφέρεται κατ' αυτόν τον τρόπο, πώς συμπεριφέρεται ο άνθρωπος που είναι ερωτευμένος με τον Θεό; Εάν ο ανθρώπινος έρωτας σε κάνει να αφηφάς κάθε τι γύρω σου, τότε τι μπορεί να σου προκαλέσει ο Θεο-ανθρώπινος έρωτας;» σκέφτομαι.

Την απάντηση μου έδωσε ο Όσιος γέροντας Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης ο οποίος έλεγε στα πνευματικά του τέκνα καθώς περιέγραφε την παρουσία της Χάρης και το βίωμα του Θείου Έρωτος που ένιωσε όταν ήταν μικρός στο Άγιο Όρος.

«Μετά την ακολουθία έφυγα στο δάσος μόνος μου, γεμάτος χαρά κι αγαλλίαση. Τρέλα! Νοερώς έλεγα την Ευχαριστία πηγαίνοντας για την καλύβη. Μέ πάθος έτρεχα μές στο δάσος, πηδούσα απ' τη χαρά μου, άνοιγα σ' έκσταση τα χέρια μ' ενθουσιασμό, δυνατά, και φώναζα: "Δόξα Σοι ο Θεοοός! Δόξα Σοι ο Θεοοός!" Ναί, τα χέρια μου μείνανε ξερά, γίνανε κόκκαλο, ξύλο, κι ανοιγμένα ίσια σχημάτιζαν με το σώμα μου σταυρό. Δηλαδή, αν με έβλεπες απ' το πίσω μέρος θα έβλεπες ένα σταυρό.

Το κεφάλι μου σηκωμένο προς τον ουρανό, το στέρνο ετέντωνε με τα χέρια να φύγει για τον ουρανό. Το μέρος που είναι η καρδιά πήγαινε να πετάξει. Αυτό που σας λέγω είναι αλήθεια, το είχα πάθει. Πόση ώρα ήμουν σ' αυτή την κατάσταση δεν ξέρω. Όταν συνήλθα, έτσι όπως ήμουν, κατέβασα τα χεράκια μου και σιωπηλός με δάκρυα προχώρησα πάλι με βρεγμένα τα μάτια μου».

Όντως...εάν ο ανθρώπινος έρωτας σε κάνει να ξεφεύγεις από τις μικρότητες του κόσμου, εάν σε κάνει να αισθάνεσαι χαρά καθώς βλέπεις τα μάτια του άλλου, εάν σε κάνει τρελό για το χαμόγελο του άλλου...τότε ο Θεός Έρωτας σε κάνει Θεό-τρελο καθώς ζεις μέσα στο αιώνιο χαμόγελο της Ανάστασης, καθώς βιώνεις την

αποδοχή σου από Εκείνον που είναι η Αλήθεια, το Φως, η Ζωή, ο Δημιουργός σου...«Αὐτός -που- πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς» (Α' Ἰω.Δ' 19).

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr